

OÀB

1933

quy:

cháp

quy

45

253

X

Ngũ nhạc triều cống

VÀO giờ Bạch Diệp và Trương Thiều ngồi trên thuyền máy sắp sửa ghé bờ Vũng Tàu trong bóng đêm tranh tối tranh sáng thì ở Sài Gòn rực rỡ ánh sáng có hai người đàn ông già trẻ khác nhau, địa vị khác nhau song đều nghĩ giống nhau đến Bạch Diệp và Trương Thiều.

Hai người đàn ông này cùng ở trên đường Nguyễn Huệ, đường có trụ sở bí mật của Sở Mật vụ, bên trong bin-đình của cái được gọi là Công ty Điện tử Việt nam, và cũng là đường có những khách sạn giành riêng cho nhân viên an ninh trú ngụ.

Giờ ấy chưa lấy gì làm khuya nên cả hai người đàn ông còn thức. Người đàn ông già ngồi thừ

trước bàn làm việc trong tòa nhà của Sở Mật vụ. Còn người đàn ông trẻ đang loay hoay với đồng va-li và nhiều đồng quần áo, vật dụng tùy thân vứt lổng c ồng trên bàn, trên giường, và trên nền phòng...

Hắn trạc ba mươi, thân thể cao to, đầy đặn. Đặc điểm nổi bật trên người hắn là sự đều đặn và sự phúc hậu của khuôn mặt. Vầng trán hắn đã rộng lại cao nên thoát nhìn ai cũng ngỡ vì biết hắn là thành phần đại trí thức thông minh xuất chúng. Sánh đôi với vầng trán rộng và cao là cái cằm dài và vuông, biểu hiện một cuộc sống đầy nghị lực, thêm vào đó là hai gò má đầy, và cái mũi cao, thẳng, và cân xứng. Con người có hai gò má, vầng trán, cằm và mũi phương phi và hòa hợp với nhau, sách Thần tượng toàn biên gọi là «ngũ nhạc triều cống», nghĩa là suốt đời chỉ được hưởng phước.

Khuôn mặt «ngũ nhạc triều cống» ấy, các bà mẹ có con đến tuần cập kê đều quý hơn vàng vì nó đảm bảo cho con gái quý một cuộc sống giàu có, và một đức lang quân chung thủy. Tuy vậy, hắn vẫn sống một mình, chưa bà mẹ nào thuận gả con gái cho hắn, và hắn vẫn chưa chịu gấm g ế đám nào. Lý do : hắn làm một nghề mà một trong các điều khoản khế ước là «sống độc thân».

Đó là nghề điệp báo.

Gã đàn ông «ngũ nhạc triều cống» là nhân viên của Sở Mật vụ dưới quyền ông Hoàng. Hắn không phải là nhân viên thường. Mà là nhân viên mang số Z., đang giữ một phần hành hệ trọng tại tổng hành doanh ở đại lộ Nguyễn Huệ.

Các bà mẹ có con gái đẹp trông mặt bắt hình dong là đại — cũng may là họ chưa đại — vì khuôn mặt phúc hậu số một của gã đàn ông ngũ nhạc triều cống không phải là do trời đất sinh ra tự nhiên. Nó là kết quả của nghệ thuật giải phẫu thẩm mỹ.

Nói về sự phúc hậu thì may ra hắn chỉ được vầng trán. Còn má hắn không đầy, mũi hắn không cao và cằm hắn không vuông như trong khuôn mặt hiện thời của hắn, chẳng qua Sở Mật vụ đã có những chuyên viên tài ba về bí quyết thay đổi diện mạo.

Phòng trọ của hắn là một trong những căn rộng nhất, thoáng nhất và sang nhất ở trên lầu 7 của đại lý quán Á-dông, đối diện tòa nhà Công ty Điện tử. Phải là nhân viên mang số Z, mới có quyền lấy phòng ở lầu 7, và phải là số Z, chỉ huy thì ban giám đốc mới chịu cho lấy phòng-đôi. Gọi là phòng đôi nhưng đúng ra là a-pat-tơ-măn với đầy đủ buồng

tiếp khách, buồng làm việc, buồng bếp và ăn uống, buồng ngủ, và hai ba buồng tắm tân tiến.

Giờ ấy, gã đàn ông trẻ đang loay hoay với đồng va-li và nhiều đồng quần áo, vật dụng tùy thân vứt lổng chổng trên bàn, trên giường, và trên nền phòng...

Hắn du lịch nhiều, đã quen với cách làm va-li, chỉ trong 5, 10 phút là xong, và lại, hắn sống độc thân, khỏi cần tìm áo dài và phần son cho vợ, lại khỏi cần lo bình sữa nóng cho con nên tất cả hành trang đủ dùng của hắn có thể nằm gọn bên trong một chiếc va-li nhẹ. Trong quá khứ, mỗi lần đi xa, kẻ cả những chuyến qua phương tây. Ở lại hàng tháng, hắn cũng chỉ xách cái va-li nhỏ, vì mang nhiều làm gì vô ích, bộ com-lê mặc trên người, bộ dự phòng trong va-li với mấy cái sơ-mi và đồ lót, kỹ nghệ may mặc ngày nay đã sản xuất những loại quần áo trung diện quanh năm thẳng băng, không phải ủi, không bắt bụi, sơ-mi chỉ giặt 10 phút là khô, có những khách sạn có thể giặt và ủi com-lê trong vòng 30 phút đồng hồ.

Vậy mà lần này hắn lại bàn khoăn với gần nửa tá va-li, cái nào cũng to tướng, và cái nào cũng nhét đựng đầy ắp. Hắn đã đóng xong 5 cái va-li, sắp khóa lại và khiêng về gần cửa phòng để

gọi bồi mang xuống tầng dưới, không hiểu sao hắn lại bưng mặt suy nghĩ rồi quý xuống lạng lẽ mở từng cái, soát lại từng vật dụng bên trong, dường như hắn sợ mang lầm theo một vật gì nguy hiểm.

Xong xuôi, hắn đứng phắt dậy, hai tay xoa vào nhau, miệng thốt ra một tiếng ngắn :

— Đủ...

Hắn quay nhìn căn phòng thân yêu lần cuối. Trong thâm tâm, hắn nghĩ đây là lần cuối vì hắn khó còn hy vọng trở lại lữ quán Á Đông và chiếm phòng-đời trên lầu 7 nữa. Theo lệnh ông tổng giám đốc, hắn xuất ngoại. Thường lệ mỗi chuyến xuất ngoại kéo dài 3 năm. Nhưng...

Nhưng...

Vì chữ «nhưng» thăm kín này mà trước khi rời căn phòng hắn quay nhìn lần cuối.

Căn phòng được bày biện đúng sở thích của hắn. Giản dị mà sang trọng. Thừa thớt mà ấm áp. Chỉ ngó lên tường, khách đã biết chủ nhân là người sành điệu, sành điệu với một bức họa thời danh tràn trề sức sống. Hắn bước lại gần bức tranh, đắm đắm nhìn người đàn bà khóa thân năm nghiêng trên nền họa màu vàng lênh láng ánh sáng. Bức tranh này có thể được coi là biểu tượng của đời hắn. Nó là tác phẩm của một họa sĩ theo trường

phái ấn tượng của hậu bán thế kỷ trước ở Anh cát Lợi, người mẫu khóa thân không có những đường cong núi lửa, ngược lại trên ngực, bụng và mông còn thấy nếp răn mệt mỏi nữa, lối vẽ cũng không tôn trọng kích thước cổ điển, cặp giò đáng lẽ thật dài lại ngắn thun lùn, ấy vậy mà khách xem tranh vẫn cảm thấy rung động mãnh liệt do sự sắp xếp cùng hòa trộn màu sắc và ánh sáng.

Cuộc đời của hắn không có những thăng trầm ghê gớm song hắn lại sống thường trực trong sự căng thẳng thần kinh, nhiều lần hắn muốn ra khỏi cái lồng sơn son thếp vàng nhưng càng vùng vẫy hắn càng bị trói chặt hơn nữa.

Hắn muốn cuộn bức họa sơn dầu lại, bỏ vào va-li mang theo, tuy nhiên sau khi gỡ cái khung bằng gỗ quý ra hắn lại lắp vào như cũ vì bề dài của bức họa dài gấp rưỡi bề dài của va-li. Hắn đành thở dài đứng ngẫm.

Đứng ngẫm lần cuối...

Đứng ngẫm lần cuối để không bao giờ về nữa.

Ông Hoàng cho hắn xuất ngoại trong vòng 3 năm. Trong vòng 3 năm năm khoèo trong sứ quán, hưởng tiền lương bằng đô-la Mỹ, kẻ ra sống như thế đã là thần tiên. Nhưng hắn đã có sẵn định kiến trong đầu. Định kiến này sẽ b ên thành hành động

cụ thể một thời gian sau khi hắn đặt chân xuống xứ người.

Giờ đây, hắn đang còn ở trong nước, hắn đang còn ở Sài Gòn, kế cận văn phòng của ông Hoàng, hắn còn phải thụ trọng. Gia tăng thụ trọng đến mức tối đa...

Hắn nhún vai bấm chuông gọi bồi. Đặc điểm của lũ quán Á-đông là bồi phòng thuộc giống cái, không phải giống cái nham nhở mà là giống cái ngon lành. Ngày cũng như đêm, hễ ấn nút điện là bồi lên ngay, tuy nhiên ti toe không dễ dàng vì hầu hết — nếu không nói là toàn thể — hầu gái của khách sạn đều học võ cận vệ. Không nhiều thì ít, họ có thể quật ngã bọn mày râu như chơi. Không nhiều thì ít, họ đã trải qua bậc trung học. Họ là nhân viên tập sự của ban Biệt vụ.

«Làm dĩ chín phương, trừ một phương lấy chồng»... hắn chơi văng mạng khắp Sài Gòn, nơi nào cũng giăng nhện, nơi nào cũng bê tha, nhưng ở khách sạn Á-đông hắn lại giữ thái độ luôn luôn đàng hoàng để «lấy điếm». Khi nổi hứng, hắn chỉ mỉm cười với cô bồi, hoặc đại hứng thì vuốt tóc, chạm mông là cùng.

Cô bồi quen thuộc gõ lộp cộp ngoài cửa. Hắn hăng giọng rồi nói :

— Còn gỗ gì nữa cô ? Cô dư biết là phòng tôi không bao giờ khóa cửa...

Cô bồi chưa bước vào phòng song hẳn đã thấy trong trí nhớ cái dáng đi rùn rầy của nàng, trời, dáng đi uốn éo như rắn này rất hợp với cái móng tròn nở do được 95 phần tây là it.

Cộp, cộp, cộp...

Nàng vẫn tiếp tục gõ cửa. Hẳn biết là nàng có vánh tai rất thính. Nam hoặc nữ, ứng viên muốn được thu nạp vào khóa tập sự của trường điệp báo phải thính tai, tối thiểu là 8 điểm trên 10. Nàng tiếp tục gõ cửa, nghĩa là nàng vừa mắc bệnh điếc. Hoặc giả người gõ cửa không phải là nàng.

Hẳn suy luận rất đúng.

Người gõ cửa không phải là cô bồi duyên dáng có vòng móng nầy nầy như cao su.

Mà là một thiếu phụ lưỡng tuổi.

Hẳn đã gặp thiếu phụ này nhiều lần trong văn phòng giám đốc lữ quán Á-đông. Bà ta là phụ tá quản lý, điều khiển nhân viên làm việc ban đêm.

Thiếu phụ đứng giữa ngưỡng cửa cặp mắt nhỏ háp háy sau làn kiếng hai tròng dày cộm :

— Chào ông Trần Dần.

Trần Dần — gã đàn ông là Trần Dần — hơi khựng người khi thấy thiếu phụ cầm trong tay

tút thuốc lá Benson màu vàng óng ánh. Hẳn không nghiện thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng hẳn hút thuốc lá cho khỏi đắng miệng, và hẳn chỉ ưa Benson. Đạo này thuốc Benson trở nên khan hiếm ở Sài Gòn, hẳn phải chờ có chuyến máy bay từ Vạn tượng xuống mới tìm được vài ba tút.

Thiếu phụ đưa tút Benson cho Trần Dần :

— Một người bạn của ông, nói là từ Lào về gửi tút thuốc này biếu ông.

Hẳn mán mê làn giấy láng, giọng hơi bần khoản :

— Người ấy có viết thư từ gì cho tôi không ?

— Không.

— Ý mang đến giờ nào, thưa bà ?

— Hồi sáng. Lẽ ra bồi phòng phải mang lên ngay, song chẳng hiểu sao họ quên mất, tôi làm «ca» đêm, mở tủ ra mới thấy. Được tin ông sửa soạn trả phòng rồi khách sạn, nên tôi phải đem lên tự tay cho ông, đồng thời xin ông tha lỗi cho sự sơ xuất của nhân viên.

Trần Dần chưa kịp đáp thì thiếu phụ đã nói tiếp :

— Ông xuống dưới đường ngay bây giờ hả ? Để tôi kêu khiêng hành lý giùm ông.

Trần Dần gật đầu. Trái tim hẳn bỗng dưng

đập thành thịch, thiết tưởng sau khi chạy đua một ngàn mét trái tim hẳn cũng không đập thành thịch bằng bây giờ.

Cũng may bà phụ tá quản lý đã rút ra ngoài hành lang nên không nghe được tiếng trống ngực của hắn, và nhất là sự thay đổi rõ rệt trên gương mặt ngày thường bình tĩnh của hắn. Tút thuốc lá Benson vừa mang lại cho hắn một sự xáo trộn dữ dội.

Sự xáo trộn này, không ai hiểu nổi. Chỉ có hắn hiểu và thượng cấp của hắn hiểu. Vì TUT THUỐC LÁ là một ám hiệu. Ám hiệu này có nghĩa ngăn ngừa nhưng thập phần quan trọng như sau :

— «phải cấp tốc rời khỏi Sài Gòn»

Từ trước đến nay, Trần Dần sống trong sự ám ảnh thường trực. Hắn đòi được rời khỏi Saigon song thượng cấp chưa chấp thuận. Lý do thượng cấp đưa ra để giữ hắn ở lại là tình hình còn an toàn.

Trái tim Trần Dần đập thành thịch để biểu lộ sự hân hoan. Thế là ước vọng của hắn đã thành sự thật. Trần Dần mỉm nụ cười sung sướng.

Nhưng nụ cười vừa nở đã tắt ngúm. Một nghi vấn quay cuồng trong tâm sự rối bời của hắn. Hừ, tại sao mình xin năm lần bảy lượt mà thượng cấp

vẫn bác bỏ, tại sao giờ đây mình không xin lại chấp thuận, và không những chấp thuận cho hắn «rời khỏi Sài Gòn», còn chấp thuận cho hắn ra đi «cấp tốc» nữa..

Tại sao ?

Tại sao ? ...

Trần Dần bước vào thang máy để xuống tầng dưới đất, điều thuốc trên miệng đã ngưng cháy từ nãy. Tút thuốc Benson thân mật nằm gọn trong tay hắn rớt bịch xuống nền gác mà hắn không hay, đến khi cửa thang máy khóa chặt, thang máy từ từ tuột xuống hắn mới sực nhớ.

Hắn buột miệng ;

— Tại sao ? Tại sao ?

Thần trí lộn xộn của Trần Dần khi ấy bỗng bị một bóng người gầy gò đè chặn lên trên.

Bóng người gầy gò này là ông Hoàng, tổng giám đốc Sở Mật vụ. Khi ấy Trần Dần nghĩ đến ông Hoàng.

Và khi ấy ông Hoàng cũng nghĩ đến Trần Dần, gã đàn ông 30 có khuôn mặt «ngũ nhạc triều cống».

.
.

Ông Hoàng ngồi lặng yên gần nửa giờ đồng hồ trước bàn bùa-rô đầy hồ sơ chất cao như núi.